

?Va morir perquè no volia néixer

Havia de parir per força, oi? No voldries pas que et dugués tota la vida al seu ventre

L'escriptor, periodista i crític literari Robert Saladrigas va néixer a Barcelona el 12 de febrer del 1940 i va morir el 22 d'octubre del 2018, als 78 anys, d'un càncer. El recordem llegint-ne un conte inclòs al seu llibre *Còmplices de ciutat* (Columna).

Foto: Dennis Skley

Va morir perquè no volia néixer

M'ho va engegar d'improvís un matí de finals de tardor, mentre esmorzàvem asseguts a la gespa de la Facultat de Dret.

?No t'he dit mai que tinc un secret, oi? Un *veritable* secret, un secret important.

?Tens un secret? De veres? ?vaig contestar d'esma.

No es va moure. Vull dir que no va fer absolutament res. No em va mirar. Com si rumiés mentre mastegava i, de cop i volta, hagués perdut la gana. No sé si era ben bé això. Tampoc no sé si va notar el meu to un pèl irònic.

?He pensat ara mateix que era el moment de compartir-lo amb algú. I entre unes quantes persones que m'han passat pel cap, t'he escollit.

No posava cap èmfasi en les paraules, però d'alguna manera vaig entendre que allò no anava de broma. Li passava alguna cosa. A primera hora d'aquell matí, en coincidir al vestíbul de la Facultat, li havia preguntat si es trobava bé. Feia una brisa fresca i ell tenia el rostre lluent de suor, com si la febre l'arborés.

?M'imagino que alguna vegada, o potser moltes vegades, t'has preguntat per què sóc com sóc ?va dir sense girar-se cap a mi.

?T'equivoques, mira. Per què ho havia de fer? Estic convençut que tots els caràcters tenen un component de raresa, d'imprevisibles, no sé, de misteriosos.

?Au, va, no em diguis que no hi havies pensat. No facis trampa, sisplau. És igual! Estic disposat a confiar-te el meu secret si em promets no esbombar-lo. D'acord?

?Espera un moment. Per què a mi i per què ara?

?Perquè ets un bon xicot, el milloret de tota aquesta patuleia d'imbècils, perquè et considero amic meu i perquè em dóna la gana. Et sembla bé?

?Com vulguis. De què va, el secret?

Li vaig cedir tota la iniciativa. No podia fer cap altra cosa malgrat que llavors ja havia aconseguit que em sentís incòmode. Ell seguia allí assegut a la meva dreta, sense alterar-se, mirant en línia recta com si no mirés res que fos visible.

Va tardar a respondre:

?Saps què? Jo no volia néixer. Vaig fer tot el possible per no haver de néixer.

Em fa l'efecte que mai no sabré explicar la mena de desconcert que tot de sobte em va provocar aquella confiança. Més que cap altra consideració me'l va provocar el to de retret fiblant que va imprimir a les paraules.

Recordo que vaig mirar els cotxes que circulaven per la Diagonal en els dos sentits. Em van venir ganes de riure. Ho hauria fet sense pensar-m'hi si hagués estat qualsevol altre, però Antonio Polidomio Álvarez no era com la majoria dels companys. Ell estava renyit amb l'humor. En aquest aspecte era una calamitat.

?Per què? ?vaig preguntar, reconec que estúpida.

?És que no m'has sentit? T'ho acabo de dir: no volia néixer. No en tenia ganes.

Em sembla que vaig tancar els ulls. O potser l'instint em va fer arronsar les espatlles. No sabia de quina manera podia controlar o esquivar aquell diàleg que per moments se m'afigurava desbaratat. El cas és que vaig esperar que afegís alguna cosa.

?Merda! ?va exclamar amb les dents encaixades?. Almenys podries dir el que penses.

Antonio Polidomio Álvarez era bastant més alt i corpulent que jo, tenia el cabell molt negre, la pell torrada, una piga força grossa ran del nas, ulls foscos de mussol que sovint miraven espurnejants, com si estigués furiós. Era fill dels encarregats d'una instal·lació de golf a una vintena de quilòmetres de Barcelona, en la zona del Vallès. Sempre avar de paraules, calmós, s'atrinxerava en un distanciament de persona recelosa que es desentenia de tot el que l'envoltava. De mi mateix, si més no fins feia una estona que, segons acabava de dir, em considerava un amic seu. De vegades el seu posat feia la impressió d'algú que sent repicar la pluja als vidres. En canvi, es treia les assignatures amb una estranya facilitat, sense que semblés escarrassar-s'hi.

És el retrat més precís que a hores d'ara em veig amb cor de fer d'Antonio Polidomio Álvarez. Potser caldria afegir un detall que tot d'una em ve a la memòria: era un individu asexual. Vull dir amb això que mai no vam saber del cert si era homosexual o heterosexual. O bé, suposant que sigui possible, ni una cosa ni l'altra. Ben mirat podria no tenir gaire importància, però em penso que el coneixement d'aquesta ambigüitat ajudarà a comprendre que entre nosaltres Antonio Polidomio Álvarez fos el més semblant a un marginat.

?Noi, no sé què dir-te. Ara ja ets aquí, o sigui que és evident que has nascut... i per tant semblaria que el *problema* no té solució.

?No fotis! La solució seria tornar al ventre de la meva mare. Mai no he perdonat a la mare que me'n fes fora.

?Doncs potser és qüestió de temps ?vaig dir sense adonar-me que hauria pogut dedicar les mateixes paraules a un adolescent que encara es pixés al llit.

?Et penses que estic guillat, oi? No t'entra a la closca que parlo seriosament.

?Escolta, jo no penso res. Només estic tractant d'entendre el que m'expliques.

No podia sospitar que just en aquell moment s'iniciava el meu contacte amb una història a cop d'ull absurda. He de reconèixer que no estava preparat per assumir-la.

?És molt probable que el que ara et diré et sorprendrà, però t'asseguro que no invento res.

Em va contar que al cap d'unes quantes setmanes d'haver estat concebut va tenir la primera noció d'un terror abismal. Per mitjà d'aquella percepció terrible va saber que tenia consciència còsmica abans de tenir consciència individual. Tot seguit va envair-lo una confortable sensació de calor i el magma encara gelatinós del seu cos es va encongir, com si s'arrupís en la flonjor d'una flassada de llana. Llavors va començar l'aventura d'assistir a la seva pròpia i gradual constitució humana. Dormia en un estadi de luciditat, una cosa estranya, com si no existís tot existint ja que havia emergit de l'estricta no res. Era un estat de levitació que de mica en mica s'anava transformant en naturalesa. Ho podia descriure amb paraules perquè, si havia de creure la versió que m'oferia, el seu primer atribut va ser el de la memòria purament sensorial. De cop i volta va *sentir* que des de la immobilitat forçosa s'envolava cap a espais dominats per l'energia d'un vent astral que l'esculpia. La mà misteriosa de l'artista procurava un efecte de felicitat indescriptible a la pell encara tendríssima que a poc a poc s'anava dilatant, s'adaptava obedient a les formes autònomes que el creador genèsic li infonia.

D'aquesta manera s'incrementava el seu benestar fetal. Va arribar a creure que els calfreds de fruïció eren el compendi natural de la vida que el despertava. De seguida va descobrir la llum. Una resplendor cremosa va travessar la fina membrana de les seves parpelles. Va rebre simultàniament l'impuls d'alçar-les. Els ulls ja constituïts mostraven l'ànima de mesurar les seves facultats. Així va poder observar que tot ell estava recobert d'un vel transparent de color mostassa, que operava a la manera d'una campana pneumàtica. A la primeria va meravellar-lo el

cromatisme del revestiment. A continuació va experimentar el confort de sentir-se protegit, la qual cosa demostrava l'operativitat de l'instint de conservació que ja mai més no l'abandonaria. Després va distingir els batecs del cor, rítmics, vigorosos, mesclats amb la remor de corrents líquids. La confluència dels sons i les tonalitats es resolía en una bellíssima melodia blava que des d'aquell instant, feia constar Antonio Polidomio Álvarez, resseguia els itineraris del seu cos com la saba vivifica les fibres dels arbres.

Al final la sensibilització de l'olfacte va culminar l'estat de gràcia uterí d'Antonio Polidomio Álvarez. A través del sinuós cordó umbilical les entranyes maternes segregaven un rar perfum, fusió d'aromes boscanes i humus vaginals que amarava els porus de la criatura. Ell els aspirava amb delectació. El paradís, doncs, havia completat el seu àmbit. Antonio Polidomio Álvarez em va garantir que en aquell període havia conegut la felicitat més perfecta. Amb les seves energies no desgastades per l'ús de la raó, desitjava que la fase es prolongués indefinidament.

Tot d'un plegat va notar la irrupció d'una potència trasbalsadora: una ràfega iracunda de vent l'empenyia cap a un buit, al mateix temps que les parets carneses, enrogides, del santuari sofrien els efectes de violents espasmes. La menuda criatura va fer l'intent desesperat de resistir-se a la caiguda que li era imposada, endevinant d'una manera vaga que s'acostava el desenllaç d'una etapa irrepelible. Va tastar en la seva pròpia substància l'amargor humana de la mort, quan la impetuositat de la davallada es va demostrar més forta que no pas la seva voluntat d'oposar-s'hi. Aleshores se li va fer avinent que alguna cosa extraordinària i amenaçadora era a punt d'ocórrer. Encara es va posar més a la defensiva en adonar-se de la imminència d'una fenedura per la qual es filtrava un petit raig de llum porpra, d'*impura* va qualificar-la Antonio Polidomio Álvarez, que literalment el xuclava amb voracitat. Així que va apuntalar els dos peuetes a una banda i a l'altra del trau lluminós, entestat a no deixar-se expulsar.

?Vaig haver de lluitar amb totes les meves forces ?va dir amb la cara transfigurada per la ràbia.

?I què en vas treure?

Al cap d'una estona es va haver de rendir, naturalment. I pel que sembla, de mala manera. De fora estant van obligar-lo a variar de positura amb l'ajut d'una mena de tenalles monstruoses. El contacte de les seves temples amb la duresa glaçada de l'instrument mèdic de persuasió li va infligir la primera fuetada de dolor roent, premonitori d'allò que en endavant seria part consubstancial de la seva naturalesa. Al capdavant va néixer posseït per tota la còlera de l'univers, enmig de llàgrimes, mocs, coàguls de sang materna i merda llefiscosa encastada a la pell. La comadrona li etzibà un parell de plantofades seques a les anques i va comentar jovial: «Es veu d'una hora lluny que aquest xicotot serà tota la vida un rebel. Fins i tot abans de néixer ha fet patir la seva mare de valent.»

?Porca refotuda! Vaig odiar la comadrona i vaig odiar la mare. Elles no s'ho podien imaginar, però et juro que en aquell moment vaig aprendre a odiar. ¿Te'n fas una idea?

Les complicacions del part van deixar la dona exhausta i sense possibilitat de tenir més fills. Un dia, al cap dels anys, va admetre que el sol fet de recordar el suplici indescriptible que s'havia allargat durant tres dies per l'obstinació del tocòleg de no practicar-li una cesària, li provocava calfreds d'angúnia.

?Massa poc! ?va dir Antonio Polidomio Álvarez amb les barres encaixades.

?Per l'amor del Déu! Em costa de creure que encara li guardis rancor.

?Què faries si estiguessis en el meu cas?

?No seria tan bèstia ?vaig dir amb el coratge de tallar aquell diàleg que em semblava al·lucinant.

?Bé, tant se val. No té importància, això. De tota manera ella hauria pogut evitar-ho.

?Com? Havia de parir per força, oi? No voldries pas que et dugués tota la vida al seu ventre.

?Per què no? Dignes, per què no?

Vaig emmudir, incrèdul. Em mirava desafiador, com si veiés en mi un còmplice de la *malifeta* de la seva mare. No em sabia avenir que mentre ell em confiava la seva obsessió grotesca, la normalitat més absoluta regnés a la Diagonal i a la Facultat. Tenia la sensació desagradosa que la confiança d'aquell sonat just havia dividit el món en dues faccions irreconciliables. De sobte jo, per voluntat d'ell i sense tenir en compte el meu consentiment, em trobava emplaçat al fil de la línia divisòria, sense poder recular.

Sortosament, algú ens va fer un crit que era l'hora d'entrar a Mercantil i ni ell ni jo vam tenir ocasió d'afegir cap més paraula.

No vaig parlar de la història amb ningú, entre altres raons perquè no hauria sabut com fer-la versemblant. Quan més tard hi vaig pensar fredament, em vaig sorprendre a mi mateix admetent que no hi havia cap raó per no creure-se-la, aquella història, tot i que semblava la invenció d'una ment destarotada que buscava justificar-se en la incoherència. De tota manera no volia que m'influís en cap sentit. Així que vaig decidir oblidar-la, com si mai l'hagués escoltada.

D'ençà d'aquell dia, però, vaig posar més atenció en la conducta i les reaccions d'Antonio Polidomio Álvarez, alhora que procurava eludir qualsevol intimitat entre nosaltres.

Amb estupefacció per part meva em vaig adonar que era ell qui em defugia. De vegades el sorprenia mirant-me de lluny estant amb una fixesa estranya. Quan els nostres ulls coincidien, ell es girava en rodó. Havia tingut temps d'enviar-me un retret que m'importunava.

Em recriminava que després d'haver confiat en mi l'hagués abandonat. Llavors em compadía d'ell i en veure'l de nou prescindia de les reflexions que m'aconsellaven la conveniència de mantenir-lo a distància; malgrat la certesa de cometre un error, feia el gest de sortir al seu encontre per parlar-li ni que fos de banalitats, com si res.

Ell no ho permetia. No consentia que ni tan sols m'hi acostés.

?A la merda!

Els seus problemes no eren els *meus* problemes. Gairebé no mantenia lligams amb cap company. Els altres passaven d'ell. Era un penyal solitari que no figurava als mapes. I jo, des que sabia el que sabia, l'imaginava en una soledat cavernària covant l'odi vers la seva mare. De manera proporcional a l'augment del volum d'animadversió, s'anava tancant en si mateix. ¿Fins on pensava arribar? Intuïa la imminència d'un desastre. Veia que s'estava consumint i ara caminava lleugerament inclinat cap endavant, com l'arboradura corcada d'un veler a un pas de desplomar-se sobre la coberta.

Pels volts de la primavera va estar-se més de tres setmanes sense posar els peus a la Facultat. Algú va comentar que havia emmalaltit de pneumònia. Em va venir la temptació d'anar-lo a veure. Després em vaig treure la idea del cap.

En reincorporar-se a les classes, el seu aspecte em va deixar glaçat. Tot ell s'havia encongí. No era un efecte òptic. Havia sofert una veritable mutació. No era ni de bon tros alt com abans. El cas és que de la mateixa manera que no havia gosat anar-lo a veure durant la malaltia, ara, per bé que em sentia impressionat, no vaig voler preguntar-li res. Vaig observar que continuava sense fer-se gairebé amb ningú, o sigui que deixava ben clara, em vaig dir, la seva voluntat de no confraternitzar amb nosaltres.

Tothom va atribuir aquell canvi físic espectacular a alguna mena de virus maligne, probablement de naturalesa desconeguda, contret en el curs de la malaltia i que havia alterat el seu metabolisme.

No podíem saber fins a quin punt la cosa era greu, però vaig començar a sentir un corrent nerviós de simpatia. Per força havia de ser conscient de la metamorfosi del seu cos. Això sens dubte que el feia sofrir. I com més intens era el sofriment que suportava tot sol, més gran es manifestava la seva abstracció hostil. La certesa del seu dolor em trambalsava.

Llavors vaig enviar l'última espurna de prudència a prendre vent. El dia del solstici de juny, en sortir de l'aula on havíem fet l'examen de Canònic, em va venir el rampell. Estic convençut que mai mentre visqui podré aclarir l'encadenat d'impulsos que van motivar-lo. D'una correguda vaig enxampar Antonio Polidomio Álvarez a l'altura del palauet Abadal. Em vaig posar al seu costat i abans que ni tan sols advertís la meua presència, li vaig proposar que vingués a passar uns quants dies a la costa amb la meua família.

Després d'això em resulta difícil parlar del que va passar.

Recordo que aquell migdia el cel era cobert de núvols baixos i el grau d'humitat devia ser força alt. Em sentia neguitós pel fet que tal vegada al capvespre la nuvolada descarregaria i adéu la revetlla a l'aire lliure. Polidomio no va respondre de seguida. El reptotxe permanent dels seus ulls es va tornar com més agressiu. Em va fer sentir ridícul.

?Fes-me un favor: oblida-ho. Com si no hagués obert la boca. D'acord? ?vaig dir elevant el to de veu.

?Ho has dit.

?No t'equivoques mai, tu?

Tenia ganes de plantar-lo en sec.

?Ho has dit ?va repetir aturant-se.

?Doncs sí. Ho he dit. I ara voldria haver-me mossegat la llengua. Sóc imbècil, jo. Vet aquí el que sóc.

?Disculpa, però no podria venir a casa teua ni que me'n morís de ganes.

?Molt bé. No hi donis més voltes.

?És que m'és impossible.

Havia suavitzat la crispació de la mirada. Em va semblar que tenia necessitat de justificar la negativa. Jo, en canvi, no estava en condicions de facilitar-li les coses.

?Ja ens veurem ?vaig dir.

?Aquesta és l'època de més feina al golf i el meu germà i jo hem d'ajudar.

?Ah! No sabia que tinguessis un germà.

?És més gran que jo ?va dir posant-se altre cop a la defensiva.

Em vaig preguntar si el germà gran se li assemblava. Com si m'hagués llegit el pensament, va dir amb veu desagradable:

?El meu germà és un cony d'individu conciliat amb la vida.

?I això?

?Som diferents, ell i jo. Com la nit i el dia. Sembla que tot li sigui fàcil, tot el faci riure, no sé si m'entens. És servil amb els clients, busca descaradament les propines, cau bé a les dones, i l'únic que ambiciona és ocupar la plaça d'encarregat quan el meu pare es jubili. Un pobre diable.

Tanmateix no dissimulava el menyspreu.

?Per què? Cada persona és feliç a la seva manera ?vaig balbuçar.

?¿Com es pot dir que ets feliç en aquest món fastigós que dia a dia nega la mateixa existència de la felicitat? M'ho pots explicar?

?Potser sí que tens raó, però un cop has hagut d'acceptar que la vida és més o menys dura de pelar, sempre hi ha moments que t'identifiques amb una certa visió de la felicitat. Si no t'ho mires així...

?Merda! Ho creus de debò?

?Home, jo t'exposo el meu punt de vista.

?Doncs vas bé. Tu i el meu germà sou iguals. Per vosaltres el pollastre!

?Escolta... ?vaig saltar sense tenir idea de què li volia dir.

?Estic ben fart d'escoltar-te.

Vaig arribar a pensar, veient-lo creuar la Diagonal i ficar-se a la boca del metro, que aquell cos ara inexplicablement arronsat condensava la immensitat del dolor universal. També vaig pensar que Antonio Polidomio Álvarez no era ben bé humà. La insatisfacció biològica l'empenyia amb brutalitat cap a un pendent sense retorn que l'obligava a autodestruir-se. O potser errava del tot i el problema d'Antonio Polidomio Álvarez era ser humà en excés. No sabia dir d'on extreia el pensament contradictori, si no era de la confusió que creava en mi el personatge. Fos com fos, em vaig alegrar de la perspectiva de perdre'l de vista tot l'estiu.

A l'octubre, Antonio Polidomio Álvarez no es va incorporar al nou curs. Vam suposar que l'absència era deguda a l'agreujament de la malaltia. Ningú no el va trobar a faltar. Sense ell l'atmosfera que respiraven era com més saludable, més natural.

Tres dies després de Tots Sants es va estendre la notícia que Antonio Polidomio Álvarez havia mort de matinada. Sense pensar-m'ho, vaig agafar el primer tren, i un cop a l'estació de la localitat vaig preguntar per les instal·lacions del golf. L'home de la taquilla em va interrogar amb la seva mirada de miop.

?Ve pel pobre Antonio, oi? Potser era amic seu?

?Company ?vaig precisar amb desgana.

?Company... Quina mala fi ha tingut! Morir tan jove i per postres víctima d'una malaltia que no té explicació. Vostè ja devia estar al corrent que els metges han anat venuts des del primer dia.

No vaig contestar que sí ni que no. L'home va prosseguir:

?Diuen que és horrible com ha quedat després de dos mesos de llit. Jo no sé res del cert, però sembla que la família no deixa veure el difunt.

Seguint les instruccions del taquiller vaig localitzar sense problemes la vivenda. Una casa modesta, d'una sola planta, amb testos de geranis i begònies a un costat i l'altre de la porta. La construcció tota blanca de calç quedava a la dreta de l'entrada al recinte del golf. Més enllà es veia una zona enjardinada que en aquell novembre sec mostrava un aspecte de cert abandó. Tot seguit els suaus turons de gespa acuradament retallada, verda amb taques de color rovell. Produïen un efecte de llunyania, com si fossin pintats i no pas reals.

Em va rebre el germà gran d'Antonio Polidomio Álvarez. No li vaig saber trobar cap tret familiar que em fes recordar el difunt. Més baix i també més flac, calmós, els ulls riallers, la mirada opaca. El pare no hi era: atenia uns clients del club. Em va conduir a presència de la mare, asseguda amb l'esquena molt dreta en una cadira de respallier alt situada a l'angle esquerre de la senzilla salar d'estar. L'acompanyaven algunes dones i un parell de vells silenciosos que em van repassar de cap a peus. La nuesa de les parets blanques, necessitades d'una mà de pintura, em va fer la impressió d'un àmbit congelat.

?Ha sofert moltíssim ?em va dir amb la veu trencada? abans no ha aconseguit morir-se...

La dona sí que era la viva imatge d'Antonio Polidomio Álvarez. Cosa d'un instant vaig creure que era ell que em parlava. Em vaig sentir impel·lit a contestar-li que tot plegat no era gens divertit i que el joc de morir-se no era cap joc. La gent naixem i ens morim i sabem que ni una cosa ni l'altra, ni potser el que passa entremig, no té cap sentit. Em va aturar la realitat de la persona endolada, eixuta, que em mirava des del seu dolor.

?I vostè? ?vaig dir per dir alguna cosa que sonés consoladora.

?Jo... jo sóc la seva mare i ?abaixant el to de veu? m'ho mereixia...

Vaig comprendre que em parlava de culpabilitat perquè sabia que compartíem el secret.

?Suposo que voldrà conservar el record de com era...

?M'estimaria més veure'l. Si és possible, és clar.

El fill gran va mig dissimular un gest de contrarietat. Ella em va guiar fins a la porta del dormitori i em va franquejar el pas.

?Per fi descansa ?va dir com si m'ho advertís i sense gairebé cap emoció.

Em vaig quedar sol en una habitació menuda. Hi cabien just un armari de dos cossos, una tauleta de nit antiga i un llit posat en sentit horitzontal a la finestra. Damunt del cobrellit blavenc, la caixa negra amb els agafadors platejats. L'aire podia a cera líquida. La llum indecisa de quatre ciris empal·lidia en contacte amb la claror natural que filtraven els vidres. A l'altra banda la verdor destenyida de l'herba, la silueta dels àlbers, un retall de cel vagament cendrós.

Vaig haver d'aplegar totes les energies per acostar-me al fèretre.

Maleïa l'impuls que m'havia fet expressar el desig de veure el cadàver. De tota manera, he d'admetre que més o menys no em venia de nou allò que ara contemplava amb un aplom insòlit. Gairebé la meitat de la caixa restava buida. El cos d'Antonio Polidomio Álvarez corresponia a una criatura de no pas més de vuit o nou anys.

Déu del cel! La pell del rostre era com de seda, fina, tersa, brillant; els llavis prims, rosats; les mans petites aferrant-se l'una a l'altra. No estava de panxa enlaire, en posició dorment, sinó mig

girat sobre el costat dret, el mentó enfonsat a la pitrera, les cames arronsades. O sigui en positura fetal.

?És exactament això el que volies?

Vaig mormolar les paraules sense ser-ne conscient. De seguida em va semblar que la seva veu irada ho negava. Tenia una expressió estranya a la cara. De manera que la mort no constituïa el final. No sé ben bé com va passar, però el cas és que ho vaig entendre. Vaig tancar els ulls. Al cap d'una estona vaig sortir a poc a poc de l'alcova sense acomiadar-me d'Antonio Polidomio Álvarez.

L'endemà no vaig assistir a l'enterrament. Només em calia esperar el desenllaç definitiu. Llavors, amb independència de com es produís, seria arribat el moment d'oblidar per sempre Antonio Polidomio Álvarez. L'oblit significaria la seva llibertat, i, de retruc, també la meua.

Més endavant vaig saber que la mateixa nit que ell era de cos present, la seva mare, ben entrada en el climateri i sense haver tingut contactes carnals, va quedar prenyada. Els metges ho van atribuir al trasbals psicològic causat per la inexplicable malaltia i posterior mort del fill. Ateses les circumstàncies, van proposar com a solució raonable un avortament. La dona s'hi va negar. Ningú no va comprendre la seva obstinació. Em fa l'efecte que jo era l'única persona en el món que podia explicar-me el perquè i justificar-la.

En arribar el novè mes de gestació, el part no es va produir. Dos anys i mig més tard, quan la família Polidomio-Álvarez va abandonar de la nit al dia la regència del golf i se'n va perdre el rastre, la dona conservava el ventre inflat i, segons opinions escandalitzades, se la veia no sols conformada sinó fins i tot contenta del seu embaràs permanent.

La notícia no em va inspirar sorpresa ni repulsió. Vaig pensar amb fredor que al capdavant el tipus aquell se n'havia sortit: aquesta vegada podia tenir la certesa absoluta de no tornar a néixer. Així doncs, era feliç de nou arraulit en la reconfortant clausura materna. En contrapartida, haig de dir que encara em sento lligat a la història secreta d'Antonio Polidomio Álvarez. Sovint rumio que des del caire de la seva immunitat, segurament m'odia per no haver fet l'esforç d'esborrar-la de la memòria.

Foto: Jordi Al Pas (Wikicommons)

ROBERT SALADRIGAS

*Còmplices
de ciutat*

COLUMNA

Còmplices de ciutat

© Robert Saladrigas
© Columna, 1999